

Ο πόλεμος ήρθε πολύ κοντά και μας απειλεί όλους
ΕΞΩ ΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ και το ΝΑΤΟ του Θανάτου
Όχι στους Εξοπλισμούς, τα Μνημόνια, τις
συμμαχίες με Αίγυπτο-Ισραήλ
Ενάντια στον εθνικισμό - Διεθνισμός των
Εργατών και των Λαών

Μέσα σε λιγότερο από 1 μήνα, οι λαοί κράτησαν δυο φορές την ανάσα τους, παρακολουθώντας τις επιθέσεις των αμερικάνων ιμπεριαλιστών για ν' ανακτήσουν τον έλεγχο στη Μ. Ανατολή (και όχι μόνο):

1) Στον βομβαρδισμό της Συρίας μαζί με τους (αποδυναμωμένους) ιμπεριαλισμούς της Αγγλίας και Γαλλίας, όπου απειλήθηκε ανοιχτή σύγκρουση με τον Ρώσικο ιμπεριαλισμό.

2) Στην απόσυρση των ΗΠΑ από τη συμφωνία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, που ανοίγει τους ασκούς του Αιόλου για μια τεράστια περιφερειακή ή και γενικευμένη ιμπεριαλιστική σύγκρουση.

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος είναι συστατικό στοιχείο του καπιταλισμού, το τελευταίο χαρτί για να επιλύσει τα πολιτικά προβλήματα με τη βία, να ξεπεράσει την κρίση καταστρέφοντας παραγωγικές δυνάμεις (και κυρίως τη ζωντανή εργασία). Σήμερα, εκτός από την οικονομική κρίση των δυτικών ιμπεριαλιστών, έχουμε και τεράστια πολιτική και κοινωνική κρίση, με την ολοένα μεγαλύτερη δυσκολία να ενσωματώσουν τους εργαζόμενους σ' ένα σχέδιο (μετά την αποτυχία του νεοφιλελευθερισμού, της νέας τάξης, της παγκοσμιοποίησης), να καθυποτάξουν τους υπόλοιπους εκμεταλλεζόμενους λαούς.

Η ανάδειξη καίριων ανταγωνιστών, που αμφισβητούν την πρωτοκαθεδρία τους, έχει οδηγήσει σε κρίση ιμπεριαλιστικής ηγεσίας και ιεραρχίας. Οι ΗΠΑ αποτελούν οικονομικά και εν μέρει πολιτικά γίγαντα με πήλινα πόδια, διατηρούν όμως στρατιωτική υπεροπλία (και θέλουν να την χρησιμοποιήσουν για ν' ανακτήσουν τη θέση τους). Οι «αναδυόμενες» χώρες (Κίνα, Ινδία, Βραζιλία, Ρωσία κ.ά.) υποσκελίζουν την Ευρώπη και η Κίνα διεκδικεί την οικονομική πρωτιά.

Τέτοιες αλλαγές δεν γίνονται ποτέ «ειρηνικά» στον καπιταλισμό. Η έκρηξη των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών είναι αναπόφευκτη, η λυσσαλέα εξόντωση των

«αναδυόμενων» είναι καίριας σημασίας για τους παλιούς ιμπεριαλιστές. Αυτές είναι μερικές βασικές αιτίες της νέας «σταυροφορίας» της «πολιτισμένης» Δύσης, ενάντια στους δικούς της εργαζόμενους, στους λαούς όλου του πλανήτη.

Μερικά παραδείγματα είναι χαρακτηριστικά για να κατανοήσουμε το μέγεθος των αλλαγών αλλά και των κινδύνων που έχουν ανοιχτεί.

- Η Ρωσική ομοσπονδία πρόσφατα αποκατέστησε την παρουσία στρατιωτικών μονάδων στις στρατηγικής σημασίας περιοχές του Βόρειου Παγωμένου Ωκεανού για να εγγυηθεί την ασφάλεια των οικονομικών δραστηριοτήτων στην περιοχή - δηλαδή την ναυσιπλοΐα μέσω της Αρκτικής, με τη βοήθεια της κλιματικής αλλαγής και το λιώσιμο των πάγων, που αχρηστεύει όλο το κλασικό εμπορικό δρομολόγιο μέσω Ινδικού ωκεανού, Ερυθράς θάλασσας, Σουέζ, Μεσογείου, Γιβραλτάρ, Βόρειας Ευρώπης! Η απάντηση των δυτικών είναι η επάνδρωση των βάσεων στη Νορβηγία και η επανενεργοποίηση -μετά το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου- του Δεύτερου στόλου των ΗΠΑ, προκειμένου να ενισχυθεί η παρουσία της χώρας αλλά και του NATO στον Ατλαντικό λόγω της επανάκαμψης την Ρωσίας.
- Οι ΗΠΑ ανακοινώνουν ότι θα αποκτήσουν νέα πυρηνικά όπλα μικρής ισχύος και ο Πουτιν ρίχνοντας λάδι στην φωτιά του νέου ψυχρού πολέμου απαντά ότι οι νέοι διηπειρωτικοί πύραυλοι της Ρωσίας κάνουν την αντιπυραυλική ασπίδα του NATO σε Πολωνία, Ρουμανία και Αλάσκα να μοιάζει με τρύπια ομπρέλα.
- Οι δασμοί που αποφάσισε να επιβάλει ο Τραμπ σε χάλυβα και αλουμίνιο ενάντια σε Κίνα, Ευρώπη και λοιπούς ανταγωνιστές ουσιαστικά οδηγούν σε εμπορικό πόλεμο, που είναι το πρώτο βήμα για έναν στρατιωτικό πόλεμο. Επίσης η εμμονή των ΗΠΑ για ενεργειακή αποδέσμευση της Ευρώπης από τη Ρωσία έχει οδηγήσει σε ρήξη με τη Γερμανία, η οποία προχωρεί στην κατασκευή αγωγού από τα βόρεια παρακάμπτοντας την Ουκρανία και αφήνοντας το πεδίο ελεύθερο στην Ρωσία σε αυτή την περιοχή.
- Παρά την αναγγελία της Βόρειας Κορέας για κατάργηση του πυρηνικού της προγράμματος, συνεργασία ιστορικής σημασίας με τη Νότια Κορέα και οικοδόμηση

συμφωνίας με τις ΗΠΑ, στην ουσία δεν πρόκειται για μια ειρηνική διευθέτηση (παρά τις θριαμβολογίες του Τραμπ), αλλά για το αποτέλεσμα μιας αφόρητης πίεσης στον Βορειοκορεατικό λαό (χωρίς να υποστηρίζει κανείς το σταλινικό καθεστώς της χώρας) μέσω του διεθνούς εμπάργκο τόσο από τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές όσο και από την Κίνα και τη Ρωσία, ώστε να συμμορφωθεί στις ιμπεριαλιστικές απαιτήσεις. Ωστόσο το πρόβλημα δεν ήταν το πυρηνικό πρόγραμμα της Β. Κορέας (που μάλλον δεν αποτελούσε και μεγάλη απειλή) αλλά η περικύκλωση της Κίνας. Έτσι, στην αναγγελία της τελευταίας ότι εξόπλισε τα νησιά Σπράτλι στη Νότια Σινική Θάλασσα με πυραύλους Κρουζ, οι ΗΠΑ ξανανέβασαν τους τόνους και τις απειλές θυμίζοντας στην Κίνα ότι το πολεμικό ναυτικό των ΗΠΑ είναι ο εγγυητής της ελεύθερης ναυσιπλοΐας στην λεκάνη που οδηγεί στον Ειρηνικό.

Οι ΗΠΑ στοχεύουν στην αποτροπή του «Δρόμου του Μεταξιού», που αλλάζει τους εμπορικούς δρόμους συνδέοντας την Κίνα με Κεντρική Ασία, Ευρώπη και Αφρική, υποσκελίζοντας τον παραδοσιακό Δυτικό δρόμο (δηλ. τον Ατλαντικό ωκεανό). Ήδη αυτό το γιγάντιο σχέδιο της Κίνας έχει φέρει ανατροπές σε βάρος των Δυτικών ιμπεριαλιστών (επενδύσεις, έργα υποδομής κ.λπ. σε πολλές χώρες της Ασίας και της Αφρικής). Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και το NATO πρωτοστατούν σε μια παγκόσμια κούρσα **όλο και πιο επικίνδυνων εξοπλισμών, βάσεων και στρατιωτικής παρουσίας - μια τεράστια απειλή για το μέλλον όλης της ανθρωπότητας.**

Ανάφλεξη στη Μέση Ανατολή

Η συνεργασία Ιράν-Ρωσίας και οι εξελίξεις στη Συρία έχουν κλονίσει την κυριαρχία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, δίνουν διέξοδο στην ιστορική Περσία μέχρι τη Μεσόγειο, αμφισβητούν τον έλεγχο των Δυτικών ιμπεριαλιστών στους ενεργειακούς πόρους της Μ. Ανατολής, διευκολύνουν τον «Δρόμο του Μεταξιού». Γι' αυτό έχουν μπει στο στόχαστρο ΗΠΑ και Ισραήλ. Η αποτυχία των ΗΠΑ στο Ιράκ, η (έστω τυχοδιωκτική) «προσέγγιση» της Τουρκίας με Ρωσία και Ιράν (για να αποκτήσει προσβάσεις στη Συρία και να πλήξει τους Κούρδους), έχει αφήσει τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές με μόνους συμμάχους τους Κούρδους (τους οποίους ενισχύουν και σαν απειλή απέναντι στην Τουρκία), το σκοταδιστικό καθεστώς της Σαουδικής Αραβίας (που αντιμάχεται λυσσασμένα το Ιράν, π.χ. στην Υεμένη), την αποδυναμωμένη Αίγυπτο (μετά τη συντριβή της Αραβικής Άνοιξης από τη δικτατορία του Σίσι) - και κυρίως το Ισραήλ. Ο συσχετισμός είναι προς το παρόν σε βάρος των ΗΠΑ, που έχουν ανοιχτά τεράστια μέτωπα παγκόσμια (χαρακτηριστικό δείγμα η θέληση του Τραμπ να αποσύρει τα αμερικανικά στρατεύματα από τη Συρία για να ασχοληθεί απερίσπαστος με την Κίνα). Πιέζουν έτσι να επέμβουν Ισραήλ και Σ. Αραβία, εκβιάζουν την Τουρκία να σπάσει με

τη Ρωσία και να «ευθυγραμμιστεί» με το ΝΑΤΟ. Το Ισραήλ βρίσκεται σε ανοικτή σύγκρουση με το Ιράν, οι πυραυλικές επιθέσεις ενάντια σε Ιρανικούς στόχους στη Συρία έχουν γίνει ισχυρότεροι, ενώ απειλείται και ο Λίβανος όπου η Χεζμπολάχ έχει ισχυροποιηθεί στις τελευταίες εκλογές. Η αποτυχία της «αραβικής άνοιξης» στη Συρία (λόγω της επέμβασης των ιμπεριαλιστών αλλά και αποτυχίας του παγκόσμιου εργατικού κινήματος να την στηρίξει) άφησε ανοικτό πεδίο για την επέκταση του πολέμου δια αντιπροσώπων των ιμπεριαλιστών.

Παρά τον κοινό τελευταίο βομβαρδισμό με Αγγλία και Γαλλία, η απόσυρση από την συμφωνία με το Ιράν μοιάζει να αφήνει τις ΗΠΑ απομονωμένες. Ευρώπη και Ρωσία διακηρύττουν ότι θα συνεχίσουν να στηρίζουν την συμφωνία, αρνούμενες να χάσουν ότι έχουν πετύχει οικονομικά στο Ιράν, να δεχτούν ότι ο «παγκόσμιος χωροφύλακας» ούτε καν τις ρωτάει. Ωστόσο, οι αντιφάσεις και το χάος των ΗΠΑ και των Ευρωπαίων, δείχνουν έλλειψη στρατηγικής, αδυναμία να επιβληθούν, παρά τις αδυναμίες του κινήματος στο εσωτερικό των χωρών τους - και επομένως τη δυνατότητα να ανατραπούν τα σχέδιά τους, αν αναπτυχτεί μια συγκροτημένη (ιδεολογικά και πολιτικά) αντιιμπεριαλιστική-αντικαπιταλιστική κίνηση.

Κάτω οι πατριδοκάπηλοι και πολεμοκάπηλοι Κυβέρνησης και Αντιπολίτευσης

Η ανάφλεξη της νοτιοανατολικής Μεσογείου μεγαλώνει με την ανακάλυψη κοιτασμάτων φυσικού αερίου (Ισραήλ, Κύπρος, Αίγυπτος και ίσως νότια της Κρήτης). Έτσι η χώρα μας (πέρα από την απάνθρωπη διαχείριση του προσφυγικού) εμπλέκεται ακόμα πιο άμεσα με τον πόλεμο. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ολόκληρη η αστική τάξη και τα πολιτικά της επιτελεία, ΝΔ, Κίνημα Αλλαγής κ.λπ., μετά την απόλυτη υποταγή στους δανειστές και τα μνημόνια για να διασώσουν τον ελληνικό καπιταλισμό σε βάρος των εργαζομένων, ανακάλυψαν άλλη μια διέξοδο, προσοδοφόρα γι' αυτούς, αλλά καταστροφική για μας. **Τη μετατροπή της Ελλάδας σε προγεφύρωμα των πολεμικών σχεδίων των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΝΑΤΟ στην περιοχή, σε ενεργειακό κόμβο των ΗΠΑ (και του Ισραήλ και κάποιων ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών), σε στήριγμα του Ισραήλ, ώστε να απομονωθεί-περιοριστεί η Ρωσία. Στο όνομα της «σύγκρουσης» της Τουρκίας με τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές και της απομόνωσής της, έσπευσαν να παραδώσουν στις ΗΠΑ βάσεις και υποδομές για να διεξάγουν τον βρώμικο πόλεμό τους στην Συρία. Συμμαχούν με το Ισραήλ (τον σφαγέα των Παλαιστινίων, Λιβανέζων, Σύριων), την αιματοβαμμένη δικτατορία της Αίγυπτου. Κατασκευάζουν αγωγούς που μέσω Κύπρου, Κρήτης και Πελοποννήσου θα καταλήγουν στην Ιταλία, παρακάμπτοντας τον πιο εύκολο δρόμο μέσω Τουρκίας. Παραχώρησαν στις ΗΠΑ τη δυνατότητα κατασκευής σταθμού υγροποιημένου αερίου στην Αλεξανδρούπολη, για να υποδέχεται το σχιστολιθικό αέριο των ΗΠΑ, ενώ προχωρεί η κατασκευή του αγωγού TAP (θα**

μεταφέρει το αέριο του Αζερμπαϊτζάν στην Ευρώπη) και του ελληνοβουλγαρικού αγωγού IGB (θα μεταφέρει το αέριο των ΗΠΑ προς Βαλκάνια και Κεντρική Ευρώπη, αναιρώντας την εξάρτησή τους απ' τη Ρωσία, κάνοντας την Ελλάδα πύλη διείσδυσης του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στην νοτιοανατολική Ευρώπη). Γι' αυτό προσπαθούν να συμφωνήσουν με τη γειτονική Μακεδονία, ώστε να ενταχτεί σε NATO και ΕΕ! Οι ιμπεριαλιστές θέλουν έτσι να προλάβουν τη Ρωσία στα Βαλκάνια, όσο και την προσπάθεια της Κίνας να βρει διέξοδο στην Ευρώπη. Παρά την πώληση του λιμανιού του Πειραιά στους Κινέζους (και την πολλά υποσχόμενη πιθανή εξέλιξή του σε διαμετακομιστικό κέντρο προς τις βόρειες Ευρωπαϊκές αγορές (μειώνοντας τον ρόλο λιμανιών όπως το Αμβούργο και το Ρότερνταμ!), χωρίς αυτό να και βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των ελλήνων εργαζομένων), η ΕΕ προσπαθεί με κάθε τρόπο να μπλοκάρει την κινεζική διείσδυση και η ελληνική κυβέρνηση ευθυγραμμίζεται (ιδιωτικοποιήσεις υπέρ ευρωπαϊκών και αμερικανικών συμφερόντων).

Με λίγα λόγια, η ελληνική αστική τάξη και τα άθλια επιτελεία της για μια ακόμα φορά προσδοκούν οφέλη από τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές, μη διστάζοντας να θυσιάσουν τον ελληνικό λαό, ως κρέας για τα κανόνια, συμμετέχοντας σε ιμπεριαλιστικές εκστρατείες, ως θεματοφύλακας των ιμπεριαλιστών στην περιοχή (ιδιαίτερα απέναντι στην Τουρκία). Ας σκεφτούμε όμως την τραγωδία της Κύπρου, την πρόσφατη παράδοση του Αφρίν στους Τούρκους και του Κιρκούκ στους Ιρακινούς, παρά την υποτιθέμενη στήριξη των Κούρδων από τις ΗΠΑ – και ότι ο Τούρκικος καπιταλισμός έχει μια ισχύ διαπραγμάτευσης με τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές, ώστε με ανταλλάγματα αντίστοιχα στον πραγματικό συσχετισμό δύναμης (που βαραίνει υπέρ του σε σχέση με τον ελληνικό) να αδειάσει τα όνειρα της αδύνατης ελληνικής αστικής τάξης.

«Στην ίδια μας τη χώρα είναι ο εχθρός» – Αντιπολεμικό Αντιιμπεριαλιστικό κίνημα τώρα

Ο κίνδυνος για τους έλληνες εργαζόμενους και τη νεολαία είναι τεράστιος. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και όλη η συμμορία του «ΜΕΝΟΥΜΕ ΕΥΡΩΠΗ» θα επιχειρήσουν να αναπτύξουν όλα τα χαρακτηριστικά που συνοδεύουν τους πολέμους των ιμπεριαλιστών:

- 1.** Μνημόνια Διαρκείας – με ακόμα μεγαλύτερη ένταση.
- 2.** Δηλητηρίαση του λαού από τη δημαγωγία για «το έθνος και τον πολιτισμό μας», την «ανωτερότητά» του απέναντι στους άλλους λαούς. Ένταση του ρατσισμού και της ξενοφοβίας.

- 3.** Κυριαρχία μιας ακροδεξιής ρητορικής, φασιστικοποίηση της κοινωνίας – μια χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα ή και χωρίς αυτόν.
- 4.** Δραστικός περιορισμός των δημοκρατικών, πολιτικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.
- 5.** Εξοπλισμοί σε βάρος των κοινωνικών δαπανών, στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας. Ήδη η ΕΕ ζητά την ενίσχυση του Ευρωπαϊκού στρατού και ο Τραμπ ζητά την αύξηση του ποσοστού του ΑΕΠ για εξοπλισμούς από τους Ευρωπαίους.

Η στάση των επαναστατών απέναντι στον πόλεμο. Πρέπει να γνωρίζουμε ότι όταν οι άρχουσες τάξεις μιλάνε για την πατρίδα και τη δημοκρατία, εννοούν τη διατήρηση της ατομικής τους ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και τη διαιώνιση της πολιτικής τους κυριαρχίας πάνω στο προλεταριάτο και τις φτωχές λαϊκές μάζες. Οι κατέχουσες τάξεις ποτέ δεν υπερασπίστηκαν την πατρίδα, αλλά την προνομιακή τους θέση μέσα στην πατρίδα.

Οι αστοί διατείνονται ότι όταν απειλείται το έθνος ή όταν πρόκειται να κερδίσει κάποια οφέλη από τη συμμετοχή του σε έναν πόλεμο τότε πρέπει να παύσει κάθε διαμαρτυρία, κάθε διεκδίκηση, κάθε ταξική σύγκρουση. Για εμάς τους εργαζόμενους, κάθε υποχώρηση, κάθε παραχώρηση δικαιωμάτων όχι μόνο δεν απομακρύνει τον πόλεμο, αλλά αντίθετα δίνει τη δυνατότητα στις άρχουσες τάξεις να τον φέρουν πιο κοντά.

Ο κύριος εχθρός του λαού βρίσκεται μέσα στη δική του χώρα – και η στρατιωτική νίκη μιας άρχουσας τάξης θα την κάνει ακόμα πιο επιθετική, τόσο ενάντια στο δικό της προλεταριάτο όσο και ενάντια σε αυτά που θα έχει επιτεθεί. Ωστόσο, η εργατική τάξη δεν είναι αδιάφορη για το έθνος της. Η ιστορία θέτει τη μοίρα του έθνους στα χέρια της, γι' αυτό αρνείται να εμπιστευτεί το έργο της εθνικής απελευθέρωσης και ανεξαρτησίας στον ιμπεριαλισμό. Το καθήκον της πλήρους εθνικής αυτοδιάθεσης και της ειρηνικής συνεργασίας μπορεί να λυθεί μόνο στη βάση της οικονομικής ενοποίησης απαλλαγμένης από την αστική κυριαρχία. Το εθνικό πρόβλημα ή το πρόβλημα της ανεξαρτησίας από τους ιμπεριαλιστές συγχωνεύεται πάντα με το κοινωνικό πρόβλημα. **Μόνο η κατάκτηση της εξουσίας από το προλεταριάτο** μπορεί να εξασφαλίσει μια πραγματική και ελεύθερη ανάπτυξη στα έθνη.

Τα καθήκοντά μας. Πρέπει να σταθούμε στο πλευρό των λαών που δέχονται ιμπεριαλιστική επίθεση, ακόμα και αν οι ηγεσίες τους κάθε άλλο παρά δημοκρατικές είναι. Η δικαιολογία ότι η επίθεση των ιμπεριαλιστών γίνεται ενάντια σε αντιδημοκρατικά καθεστώτα, απλά συγκαλύπτει τη λεηλασία των ιμπεριαλιστών σε βάρος των λαών. Η ανατροπή τέτοιων καθεστώτων πρέπει αν είναι έργο των ίδιων των λαών, με τη βοήθεια του παγκόσμιου

προλεταριάτου και όχι των ιμπεριαλιστών. Από την άλλη μεριά, μια αστική τάξη που θα συρθεί στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, θα συμμετάσχει στην πάλη των παγκόσμιων δυνάμεων για την επιδίωξη εξίσου ιμπεριαλιστικών στόχων. Η συμμετοχή της Ελλάδας στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών την κάνει **συνένοχη** στα σχέδια των ιμπεριαλιστών και επομένως **υπεύθυνη** για τις συνέπειές τους. Το επιχείρημα ότι είμαστε μια μικρή χώρα, που δεν μπορεί να κάνει αλλιώς, απλά συγκαλύπτει το γεγονός ότι κρυφός πόθος κάθε άρχουσας τάξης είναι πως, στο πλευρό των ιμπεριαλιστών, θα κερδίσει κάποια οφέλη, ακόμα και αν χρειαστεί αν θυσιάσει το μισό ελληνικό προλεταριάτο.

Η επικίνδυνη κατάσταση που διαμορφώνεται δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με την δειλή πολιτική των ρεφορμιστών, κύρια του ΚΚΕ - που πρωτοστατεί στα αστικά συνθήματα για «υπεράσπιση των συνόρων», «εθνικά κυριαρχικά δικαιώματα» κ.λπ. **Αυτή η «πατριωτική» πολιτική είναι ολόψυχη στοίχιση με τον αστικό εθνικισμό, προδοσία των εργαζομένων και του σοσιαλισμού.** Δεν έχει τίποτα κοινό με την πραγματική προστασία των λαών από τους κινδύνους ενός πολέμου. Δεν έχει τίποτα κοινό με την πολιτική των διεθνιστών, τη μόνη πραγματικά κομμουνιστική, για διέξοδο με την ανατροπή αυτών που γεννούν τον πόλεμο, με την επιβολή επαναστατικών Κυβερνήσεων των Εργαζομένων.

Πρώτο καθήκον μας είναι η υπεράσπιση όλων των δημοκρατικών ελευθεριών, η συνέχιση της ταξικής πάλης με αμείωτη ένταση, η απόκρουση της καταστολής (από την αυτοάμυνα των αγώνων μας, μέχρι την πάλη μέσα στον στρατό). Πρέπει να αποκρούσουμε κάθε προσπάθεια πατριωτικής προετοιμασίας, αποκάλυπτου ή καλυμμένου μιλιταρισμού. Να αναπτύξουμε μια μαζική συνείδηση και κίνημα ενάντια στον πόλεμο, αντιιμπεριαλιστικό και αντικαπιταλιστικό. Με επιτροπές εργαζομένων και νέων σε γειτονιές, σχολές, χώρους δουλειάς. Με ενωτικά αιτήματα (π.χ. ενάντια στις εξοπλιστικές δαπάνες, κλείσιμο των βάσεων, έξοδο απ' το ΝΑΤΟ κ.λπ.). Για ένα πραγματικό μέτωπο δράσης των οργανώσεων και κομμάτων της εργατικής τάξης (και όχι απλά μια συρραφή ονομάτων). Ένα κίνημα που δεν μένει προπαγανδιστικό, αλλά θα παλεύει να εμποδίσει πραγματικά τον πόλεμο (απεργίες, μπλοκαρίσματα δρόμων, βάσεων αεροδρομίων). Να αναπτύξουμε την αλληλεγγύη και συνεργασία με τους γειτονικούς λαούς, για να διώξουμε τους ιμπεριαλιστές, να ανατρέψουμε τις αντιδραστικές άρχουσες τάξεις. Σε μια διεθνή προοπτική ενάντια στην κρίση του κεφαλαίου και τους πολέμους του ιμπεριαλισμού, να αντιτάξουμε μια διεθνή εξέγερση για την ανατροπή του καπιταλισμού. Το σύνθημα **Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα** είναι πιο επίκαιρο παρά ποτέ.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ